

TAYFA

Kültür – Sanat - Edebiyat

Beril Ecem TOKMAK YAVRUCUKLAR

Bir yaz sabahı annem beni uyandırmak için kapıyı yavaşça açtı. Yatağıma oturdu. Başımı okşarken, "Hadi kızım artık uyan." dedi. Ben de, 'Beş dakika daha!' diye oradan oraya döndüm. Ama bir saniye sonra saçım darmadağın uyandım. Annem yatağımdan kalktı. Ben de kalkıp üstümü giyindim ama hala resmen ayakta uyuyordum. Ellerimle sağa sola tutunarak koridorda yürüdüm. Banyoyu bulabilmek için gözümü hafifçe açtım. Sonra banyoya gidip suyu avucuma doldurdum ve hızlıca yüzüme çarptım. Bunu birkaç kez tekrarladım. Daha iyi idim. Mutfağa baktım. Annem kahvaltıyı hazırlamıştı bile. Kanepeye oturup, kahvaltımı bitirdim. Anneme 'Dışarı çıkabilir miyim?' diye sordum. Annemin gözleri televizyonda, ne dediğimi bile tam anlamadan başını evet der gibi salladı.

Kapıyı açtım, terliklerimi giyip dışarıya çıkmak için merdivenlerden aşağı indim. O sırada Samet abimin elinde büyük bir kutu vardı. Sordum o kutunun içinde ne var diye ama sessiz ol işareti yaptı. Elindeki kutuyu yavaşça yere koydu. İçine bakınca çok sevimli üç tane farklı kedi yavrusu gördüm. Kutuyu tekrar kapadı. Yokuştan yürüyerek indi. Bende peşine takıldım. Sonra bakkalın biraz ötesinde durduk. Samet abim kedileri orada bıraktı. Yanlarına cebinden çıkardığı ekmekleri doğradı. Ben üzgün bir ses ile 'Onları bırakacak mıyız?' dedim. Omuz silkeledi. 'Annem istemiyor. Ne yapalım. Burada buldum burada bırakıyorum.' Ama hayır buna izin veremezdim, bir hisimle kutuyu kapmaya çalıştım ama Samet abim benden daha hızlıydı. Kolumdan tuttuğu gibi beni sürükleye sürükleye yokuştan yukarı çıkardı. Gözümde yaşlar, ağzımda haykırışlar, yüreğimde yavrucuklar evin yolunu tuttuk.

Hüseyin KIRKBEŞ ÇATIŞMA

Soluk soluğa idim. Sadece koşuyordum. Aman Allah'ım elimdeki bu silah da nereden çıktı! Adamlardan biri beni vurmaya çalışıyor ama neyse ki kurşun bana gelmedi. Sonra ben adamı vuracakken, ben ne yapıyorum dedim. Kendime engel olamıyordum. Bir de baktım ki yaşadığım çatışma adeta bir oyuna dönüşmüştü. Ben artık iki boyutlu adamdım. Bacaklarım kağıt gibi. Ben adamları vurdukça puan kazanıyordum. Arkadaşlarım da benim gibi bu garip oyuna dahil olmuştu. Yakın arkadaşım Boran yaralanmıştı. Koşarak yanına gittim. Bu yaşadıklarımıza hiçbir anlam veremiyordum. Hepimiz birer oyun karakteri gibiydik. Sonra bir ses duydum ve irkildim. Acaba oyunun içinde yankılanan ses neydi? Bir yerlere saklanmaya çalıştım. İçimde bir korku.

Kalp atışım arttı. Ses iyice yaklaştı. Artık sesi ensemde hissedebiliyordum. "Oğlum uyan, okula geç kalacaksın." Aman Allah'ım, annem de mi oyunun içindeydi? Derken Gözlerimi açtım. Bir de baktım ki her şey rüyaymış. Hep bilgisayar oyunlarına karşı olan ve bu oyunların zararlarını bana anlatmaya çalışan fakat sözünü dinlemediğim için üzdüğüm annemin boynuna sıkı sıkı sarıldım. "Günaydın canım annem!".

Yusuf Cemil GÜLALP UÇURTMA

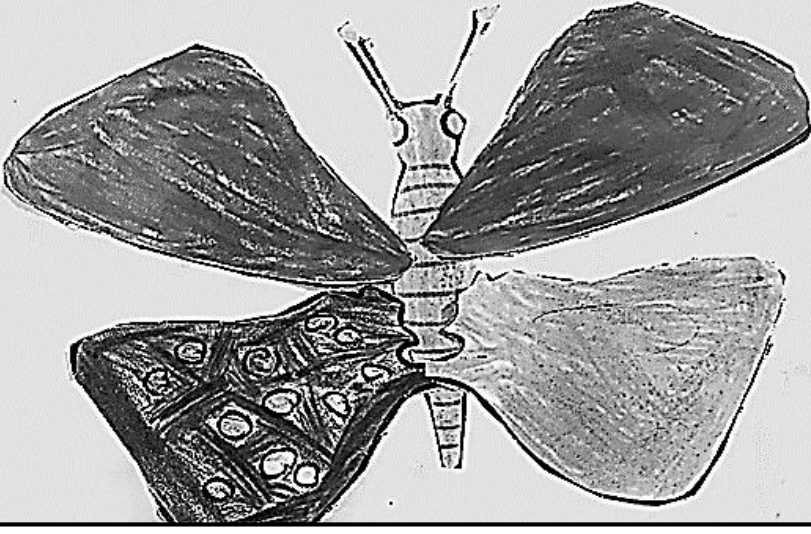
Çocukların en çok sevdiği şeylerden birisi gökyüzüdür. Bulutlar, güneş, ay ve yıldızlar, hepsi çocukların ya rüyasını ya okuduğu masalları ya da hayallerini süsler. Biz çocukların erişemediği gökyüzü mükemmel gelir. O mükemmel gökyüzünde size ait olan bir uçurtmanın olması ne büyük bir güzelliştir. Rengarenk bir uçurtma. Düşünsenize, başını kaldırılıyorsunuz ve o mükemmel gökyüzünün içerisinde sana ait bir parçayı hareket ettiriyorsun.

Gökyüzünde ve ipi senin elinde, bu çok güzel bir duygu. Uçurtma havalandığında gökyüzüne değdi degecek sevinci anlatılmaz. Hem uçurtma ne kadar havalanırsa onu gören de çok olur. Uçurtma uçururken çocuklar her şeyi unuttur. Sadece ipi salıp akışına bırakmak gelir. Uçurtma çocuk gibidir, ilgini azalttığın anda küser. Gökyüzüne çıkana kadar çabalar, orada sonsuz mutluluk yaşar ama ipten salınp gökyüzünde durmak için de büyük çaba sarf eder.

Güneş ÖTÜNÇ OKULUM

Seni çok seviyorum,
Benim güzel okulum.
Aylardır bekliyorum,
Benim güzel okulum.
Küçüktüm kucak açtın.
Sevgi ile ışık saçtın,
Başımda altın taçtın.,
Benim güzel okulum.
Ne sordumsa benden esirgemedin ,
Senden çok şey öğrendim,
Benim güzel okulum.
Bir iki derken ,
Yıllar birbirini kovalar ,
Senden çok hatıram var,
Benim güzel okulum.

Annem, babam, kardeşlerim
Çok mutlu bir aileyiz.
Büyükbabam, büyükbabam
Hepimiz bir aileyiz.
Babam, amcam aynı kandan,
Annem teyzem aynı candan,
Aynı soydan, aynı boydan.
Hepimiz bir aileyiz.
Büyükbabam öğüt verir,
İşi aklıyla çevirir.
Babam evin direğidir.
Hepimiz bir aileyiz.

Hatice BAL EN İYİ ARKADAŞIM

Bir kış günüydü. Dışarıda şiddetli soğuk vardı. Çok çetin bir kar yağıyordu. Biz de okuldan eve gelmiştik. Annem yemek hazırlıyordu. Ben de karın nasıl yağdığını görmek için camdan dışarıya baktım. Birde ne göreyim, küçücük yavru bir kedi. Aç kuşlar yarasını gagalıyordu. Anneme bile sormadan hemen montumu alıp, botlarımı giyerek koştum. Kuşları kovaladım. Küçük yavru kediciği yanıma aldım. Kapının zilini çaldım. Anneme yalvarırcasına baktım ve "Lütfen." dedim. Annem çaresizce hatta yüzünde ufak bir tebessümle kapıyı sonuna kadar açtı. Annemin olur verdiğini anlamıştım. Kedi yavrusunu kucağıma aldım. Sakin ve huzurlu bir ifade ile "İyi olacaksın merak etme." dedim. Annem yavrunun yatması için bir sepet içine battaniye koydu. Karnımı doyurmak için de süt ısıttı. Kedici o kadar açtı ki soluksuz sütünü içti. Hemen telefonla babamı arayıp durumu anlattım. Babam üzülmeden gerektiğini, eve gelince veterinerine götürceğini söyledi. Şimdi ise kedi yavrucağumu alıp pencerenin önünde babamın gelişini izlemeye başladık. Kedici bana boncuk boncuk bakıyordu. Arada da acı acı miyavlıyordu. Ona annemle "Boncuk" adını koyduk. Babam kardan dolayı biraz gecikmişti. Babam geldiğinde hazırdım. Veterinere gittik ama kapısı kapalıydı. Kapısında bir yazı, "Sokakta kalmış hayvanlara bakmaya gittim. Acilse ara." Hemen aradık, Veteriner gerekli tedavileri yaptı. Boncuğum artık halinden memnundu. Soğuk kış günlerini de geride bırakmıştık. Artık sıcak günlere kucak açmıştık. Boncuk okuldan gelişimi bekliyor sonra onunla bahçede oyunlar oynuyorduk. İp yumaklarına atlayıp zıplamasını zevkle izliyordum. Bir gün kulağına sakin ve huzurlu bir ses ile fısıldadım, "En iyi arkadaşısın."

Elif MERT BİZ BARIŞ İSTİYORUZ

Her çocuk mutlu doğar. Mutlu yaşar, en azından mutlu yaşamak ister. Ama maalesef hayat hiç de öyle değildir. Televizyonlardan duyduğumuz ve gördüğümüz kadarıyla herkes, her yer o kadar da mutlu çocuklarla dolu değil. Oysa biz çocuklara sorsalar, biz mutlu olmak istiyoruz. Mutluluk içinde oyunlarımızı oynamak, barış istiyoruz. Biz çocuklar gülsün istiyoruz bütün yüzlerin.

Bitsin artık savaşların karanlık yüzü. Kötülük ve kötü insanlar olmasın. Yıkılmasın şu mutlu olduğumuz evler, yok olmasın hayaller. Her gece korku ile çarpmasın kalpler.

Kim sever kim ister savaşı? Hiç sordunuz mu biz çocuklara ne istiyoruz, nasıl bir hayat istiyoruz? Sizler hiç kafanızı yormadan cevaplayalım: Bizler barış, huzur içinde oyun oynamak istiyoruz. Sevdiklerimiz ölmesin, anne, babalar, çocuklar ağlamasın, hiç kan akmasın. Yani kısacası biz barış istiyoruz. Güller, çiçekler götürmek annelerimize, dolasıya sarılmak bedenlerine, mezarlarına değil.

Ceren YILMAZ KÖY

Ben yataktan kalktığım gibi silkelendim. Babamlar uyuyordu, onları uyandırmak istemedim. Parmak ucuyla gittim, yüzüme bir avuç su çarptım. Gözlerim iyice açıldı. Ben köye gitmek istiyordum. Annem su sesinden olsa gerek uyanmış. Annemden saklamak istemedim ve ona köye gitmek istediğimi açık açık anlattım. Zaten annem de anneannesini ve teyzesini merak ediyormuş. Ben de annemin o bakışlarından anlamaz mıyım? Tam evet diyecek bakışıyla bakıyordu. Annemin cevabını beklemeden hemen babamı uyandırmak için yatakta zıplamaya başladım. Babam uyanır uyanmaz, "Ne oluyor kızım?" dedi. Ben ona köye gitmek istediğimi anlattım. "Ne olur?" derken de başımı omzuna yatırmayı ihmal etmedim. "Bizi götürür müsün?" dedim. Bu sefer annem babamın cevabını beklemeden "Kızım o zaman ablanı uyandır." dedi ve bir göz attı. Ben hemen ablamı uyandırdım ve kahvaltımızı yaptık. Montumu giyip, şapkamı takıp hep beraber arabaya gittik. Kar atıştırıyordu. Bizim araba belli bile değildi. Üstü hep kar olmuştu. Babam arabayı temizlerken biz de arabanın içine girip ısınmaya çalıştık. Babam arabayı temizledikten sonra yola çıktık. Yolda çam ağaçlarının üzerinde biriken karları hayranlıkla izledim. Bembeyaz karların üzerinde bir tilkinin zıplayarak av arayışını, ablamla heyecanla birbirimize gösterdik. Sonunda köye vardık. Ben hem özlem hem de yolda gördüklerimi anlatma heyecanı ile arabanın kapısını hızla açtım. Ama birden elim, yüzüm, her yerim kar oldu. Çünkü bir taşa takılıp karın üstüne yuvarlanmıştım. Babam geldi, beni yerden kaldırdı. Bana güldüler. Çok utandım, köye ilk bu şekilde varmak istememiştım. Anneannemlerin kapısını çalmıştık. Anneannem gelip kapıyı açtı ve açar açmaz "Buyurun." dedi. Ama ben zaten demesini beklemeden çoktan içeriye girmiştım. Fatma teyzem bize yemek hazırladı. Bizde yer sofrasına bağdaş kurup oturduk. Afiyetle yedik. Ne güzel yemeklerdi. Hala aklımda. Oyunlar oynadık. Babamı da ikna edip hep birlikte kartopu oynadık. Eskiden karda oynadıktan sonra ellerim donar gibi olur, sızlamaya başlardı sonra ağlardım. Ama bugün hiç ağlamadım. Doyasıya oynadım. Ben artık büyüyorum sanırım. Hem de sevgi dolu ailemle!

Hilal MEMİŞ GÜNLÜKLE TANIŞMA

Sevgili günlük,

Merhaba ben Hilal. Büyüklerimin hep sana bir şeyler yazdığını görüyorum. Ailem yazı yazmadığımı düşünüyorlar. Oysa ben bu kalemi kullanarak tüm duvarlara, babamın çantasında ki her kağıda yazıyorum. Bugün ise sana bir şeyler anlatmak ve aramızda bir şeyler paylaşmak istiyorum.

Biliyor musun? Geçen gün 3 yaşına yeni girecektim, heyecanlıydım. Annem ve babam çarşıya gitti. Beni götürmediler. Çünkü sürpriz. Yanıma babaannemi bıraktılar. Oysa artık ben büyüdüm, kendime bakabilirim. Kaç zaman dedikleri geçti bilmem ama yatık kalktık olmadan eve geldiler. Mutfaktaki kapıyı kapattılar. Beni içeri odaya gönderdiler. Aman kaç yıldır hep aynı. Büyüklerin bu hazırlıklarına hiç anlam veremiyorum. Gene de içimde bir mutluluk. Yüzümde tutamadığım bir gülücük. Sesimde engel olamadığım kahkaha. Sonun da annem geldi. Elleri ile gözümü kapattı. Koridorda yürüyordum düşerim diye de çok korkuyordum. Ellerimle sağ sol yaparak yürüdüm. Gözlerimi açtığımda ne göreyim! Üç veya dört katlı pasta. Bilmiyorum belki de yedi katlıdır. Saymayı beceremiyorum henüz.

Hayatımda gördüğüm en dev pasta idi. İyi ki doğdun Hilal diye bağırıyorlar. Unutmadan hediyelerimi de verdiler. Hediyelerim her zamanki gibi benim ihtiyaçlarımdı. Giysilerimi biraz büyük almışlardı. Çünkü seneye de giyinirim diye. Kollarımı biraz katladılar mı olur işte. Seninle konuşmak güzel oldu gülücük, yok yaşlık. Ayyy adın neydi senin?

İpek Nur YILMAZ NOT OYUNU

Hep aynı oyunları oynamaktan sıkılmıştım. Elime bir çubuk alıp, yere anlamsız şekiller çizerken annem halimi anlayıp camdan seslendi.

-İçeriye gelsene!

Yavaş adımlarla anneme doğru ilerledim.

-Eskiden oynadığımız bir oyun var sana anlatmamı ister misin?

-Eskiden mi, oyun mu?

Birden gözlerim heyecanla açıldı. Annemi can kulağıyla dinlediğimi göstermek için başımı salladım.

-Bak kızım, biz küçükken 'Not' denilen bir oyun oynardık.

Bu oyun 25- 30 senelik bir oyunmuş. Oyun sekiz veya dokuz kişiyle oynanır. Önce bir ebe seçilir, düz bir çizgi çizilir. Ortaya da bir daire çizilir. Dairenin içerisinde bir teneke konur. Diğer kişiler çizgiye geçerler. Buradan ellerindeki taşla tenekeyi vurmaya çalışırlar. Ebe olan kişi de tenekenin yani dairenin yanındadır. Taşları alıp dairenin içine koyana kadar herkes kendi taşına basıp 'Not' derler. Taşı alıp çizgiye doğru koşarlar. Ebe yakalamaya çalışır. Yakaladığı kişi ebe olur, yakalayamazsa ebe tekrar kendisi olur. Oyun yine bu şekilde devam eder.

Annemin anlattığı bu oyun heyecanlı bir oyuna benziyordu. Hemen annemin yanağına bir öpücük kondurup heyecanla ayakkabılarımı giyindim. Şimdi arkadaşlarımı oyuna çağırma vakti!

Elanur KAPLAN GÜZEL ORMAN

Bak şu güzel ormana,
Ağacına, havasına.
Sakın içinde ateş yakma,
Yazık olur hayvanlara.
Onlar da birer canlı,
Var yaşamaya hakları.
Biz gibi düşün onları,
Yıkma yuvalarını.
Kuş cıvıltıları ile dolu ormanda,
Her yer onların.
Zarar vermezsek,
Bize teşekkür ederler.
Şehirden sıkılanlar,
Sonra nereye giderler.
Ormana gidince,
Ciğerler bayram eder.
Herkes için gereklidir,
Ormanların varlığı.
Havası, toprağı, ağacı
Hepsi ormanda saklı.
Ormandadır sevincin mutluluğun tümü .
Yayıldı dünyaya, ormanların ünü.

Tuana ÖZTÜRK HEİDİ

Heidi filmini hiç izlediniz mi? Heidi, küçük yaşta hayatın acımasız ve kötü yüzü ile karşılaşan, annesini ve babasını kaybetmiş küçük bir kız çocuğudur. Alp Dağları'nda hayatını sürdüren; insanlarla anlaşamayan, kimsenin sevmediği büyükbabasıyla yaşamak zorunda kalır. Güler yüzüyle kimsenin sevmediği bu sinirli, hiç yüzü gülmeyen, yaşlı

adamın sevgisini kazanır. Orada tanıştığı Çoban Peter ile kısa sürede arkadaş olan Heidi'nin günlerini dedesine yardım ederek ve Alp Dağları'nda hayvanlarla oynayarak geçirir. Fakat bir gün şehirden gelen teyzesi ile hayatı bambaşka bir yön alır. Heidi sakat bir kızla arkadaşlık yapması için şehre götürülür. Zengin ama yürüyemeyen, hiç arkadaşı olmayan, hayata küsmüş olan bu kıza arkadaşlığı ve hayata bakış açısı ile kendini sevdiren, dünyaya bakış acısını değiştiren Heidi'nin maceralarını izliyoruz. Heidi şehirdeki hayatında Alp Dağları'ndaki büyükbabasını özler. Artık eve dönmek ister. Filmde eve geri dönen ve onu ziyarete gelen yürüme engelli arkadaşının hayatlarına getirdiği sürprizi izleyeceğiz.

Sevginin ve hayata bakış açısının önemi ile ilgili ders alacağımız bu filmi tüm arkadaşlarıma tavsiye ederim.

Elif Sude GÜLALP

Ahmet SAYLIK

MESLEK RÖPORTAJLARI

Röportör: Ahmet SAYLIK

Konuşmacı: Polis Memuru

R: Merhaba arkadaşlar, ben bir polis çocuğuyum. Sizlere bu saygın meslekteki babamı tanıtmak istiyorum.

Babacığım bize biraz mesleğini anlatır mısın?

K: Sevgili oğlum, öncelikle bana bu fırsatı verdiğin için teşekkür ederim. Mesleğim yani polislik toplumun huzur ve güvenliğini, toplum kurallarına uyarak yaşamamızı sağlamaktır.

R: Babacığım mesleğini isteyerek mi seçtin?

K: Evet, mesleğimi isteyerek seçtim.

R: Mesleğini seçmen de etkili olan neydi?

K: Vatan, millet, bayrak sevgisi. Sınıf arkadaşlarıma bir sor, birçok erkek çocuğu polis olmak ister. Bende hayallerimi gerçekleştirdim.

R: Doğru söylüyorsun fakat artık sadece erkek arkadaşlarımız değil, kız arkadaşlarımızda polislik mesleğini istiyorlar.

Teneffüste hep beraber polisçilik oynuyoruz. Ama kötü rolünü kimse istemiyor. Bizde öyle durumlarda hayal ederek oynuyoruz.

K: Çünkü oğlum, çocukların dünyasında kötülere yer yoktur. Polisler de çocukları kötü insanlardan uzak tutmaya çalışırlar.

R: Peki babacığım, bu mesleğin zorlukları nelerdir?

K: Mesleğimin, en büyük zorluğu çalışma saatleridir. İzin günleri azdır. Fakat zaman içinde bu durumlara meslektaşlarım ve aileleri alışıyor. Her türlü zorluğa rağmen mesleğimi çok seviyorum.

R: Nedir o sevdiğiniz tarafları?

K: Zorda olan insanlara yardım etmek. Vatanım için yapmış olduğum hizmetin bana vermiş olduğu mutluluk. En güzel tarafıdır. Zorlu görevlerin sonunda içimde bir huzur olur, insanlara yardım edebilen, koruyabilen, işte bu mutluluktur.

R: Biliyorum, mesleğini çok seviyorsun. Ama adettendir. Her meslek sahibine bu soru sorulur. Polis olmasaydın hangi mesleği yapmak isterdin? (Karşılıklı gülüyoruz.)

K: Kesinlikle öğretmen olmak isterdim. Çocuklara, gençlere hep doğruyu anlatmak, onlara bilginin önemini anlatmak isterdim. Onlara bir şeyler öğretmek beni mutlu ederdi.

R: Tekrar mesleğine dönecek olursak, polis olmak isteyen gençlere nasıl tavsiyelerde bulunursun?

K: Gece çalışmak çok zordur. Farklı kültür ve karakterdeki insanlarla muhatap olmak için en zor kısımlarından biridir. Ama bu mesleği severek yapacak, vatanını, milletini, bayrağını seven; bu ülke için seve seve canını feda etmek isteyecek, tüm gençlerimize polislik mesleğini tavsiye ederim. Çünkü bu zorlukların sonunda insanları güvende hissettirdiğin için duyduğun iç huzur vardır. Bu vazgeçilmezdir.

R: Ben ve kardeşlerim gece nöbetlerinde olduğunda seni özlerken eve geldiğinde gülümseyerek, adeta 'Ben iyiyim çocuklar.' der gibi bakışının verdiği mutluluğu çok iyi biliyoruz. Eskiden olsa ağlardım sensiz zamanlarda ama artık seninle gurur duyuyorum. (Birbirimize sarılıyoruz.)

Sorularımı yanıtlarken gösterdiğin içtenlik ve sevgiden dolayı teşekkür ederim, babacığım. Türk Milleti' ne bu saygın mesleği tanıtmaya fırsatı verdiğin için de ayrıca teşekkür ederim.

K: Sizler bizim geleceğimizin çocukları!

Ömer Faruk ÖZDEMİR GÖKÇEN'İN GÜNEŞİ

Gökçen' in güneşe aşırı bir merakı vardı. Her gün güneş nereye giderse Gökçen de oraya giderdi. Güneş yorulmuştu artık. Soluk soluğa biraz dinlenmek için durduğunda Gökçen zıplayıp güneşi tuttu. Onu aşağıya indirmeye çalıştı. Tüm gücüyle çekti. Sonunda indirdi ama elleri yanıyordu. Koşarak eve gitti. Bir yandan da eve sokabilir miyim diye düşünüyordu. Gökçen kapıyı tıklattı. İçeriye girdi. Annesi "Bu ne Gökçen! " dedi. Aslında annesi elindeki güneş olduğunu anlamıştı. "Aman Allah'ım, Gökçen sonunda bunu da mı yaptın? " diye söylendi. Etraf karanlık oldu. Tüm ışık Gökçenlerin evindeydi. Üstelik ev aşırı derecede ısınmaya başladı. Gökçen gülümseyerek "Korktun mu yoksa anne?" dedi. Annesi şöyle bir cevap verdi, "Tabii ki korktum Gökçen." Komşular karanlığın sebebinin yaramaz, meraklı Gökçen olduğunu anlamışlar ve annesine şikayet etmeye gelmişlerdi. Komşular hep bir ağızdan "Sonunda güneşimizi de elimizden aldı, yaramazlıkları hiç bitmiyor." diye bağırıyorlardı. Annesi üzgün bir ifade ile komşulara çaresiz olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Ayrıca sinirli sinirli Gökçen'e bakıyordu. Gökçen, annesi, komşular tartışırken; güneş balkonun kapısından kaçıp tekrar gökyüzüne gitti. Gökçen azalan ışıktan bir şeyler olduğunu anladı. Sağına soluna baktı ama güneş yoktu. Hemen komşuların arasından kaçıp güneşi tekrar yakalamaya gitti. Ama eskisinden çok daha sinirli olan güneş, tüm gücünü topladı. Bu sefer güneş Gökçen'i kovalıyordu. "Yeter artık! Bıktım senden, bırak artık beni Gökçen, çocuksun diye ses çıkartmadım. Ama beni oyuncak yaptın " diyordu. Bu kovalama bitmiyordu. Kızgın güneş, Gökçen'i omuzlarından tuttuğu gibi evin bacasından aşağıya attı. Gökçen' in annesi birden bacadan bir ses geldiğini duydu. Bacaya doğru koştu. Aniden bacadan üstü başı kömür tozu olmuş Gökçen düşüverdi. Kara kara gözlerle annesine bakıyordu. Sizce Gökçen'in masalı bur ada biter mi?

Canpolat KARAÜZÜM

ÇOCUK

Her çocuk ister,

Sıcak bir evi olsun,

Güven içinde huzurla,

Uykuya dalsın.

Sabahları onu öperek uyandıran,

Bolca sarıp kucaklayan,

Gözünden bile sakınan,

Bir annesi olsun.

Terkedilmiş çocuk,

Ne yapsın, kendini nasıl korursun!

Her çocuk ister,

Bir evi olsun.

İMTİYAZ SAHİBİ

İbrahim GÖKÇİNAR

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Bahar YAZGAN YARADILMIŞ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Nermin USTA

GÖRSEL DANIŞMAN

Sevda BAŞKARA

YAYIN KURULU

Menal KAYA

Ümit TAŞDELEN

Eylem KİREN YILMAZ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK BARBAROS İLKOKULU

Barbaros mahallesi Funda sokak No:8/B

Çubuk Ankara

0312 837 53 85